

Respect pentru oamenii și cărțile

MICHAEL HAULICĂ

O hucă
în minunatul Inand

Michael Haulică

O HUCĂ ÎN MINUNATUL INAND

Prolog	9
„Cine știe ce știște alții”	13
William Buckle (1801-1862)	25
Vom uita pentru bună cauză?	31
„Căpitan”	43
„Physical Bell”	51
„El Manic”	61
„Căpitan”	73
„Mășină”	87
„Soviet Interzic”	101
„Căpitan” (Lotek - LOVE (sau) va fi fost)	111
„Căpitan” (Lotek - Chugarna)	123
Notă bibliografică	133

Cuprins

Prolog	9
1. Un client ca oricare altul	13
2. William Rikki Ardha-Matsyendra	25
3. Vom uita pentru dumneavoastră	33
4. Déjà-vu	43
5. Peștele Rick	51
6. El Mariachi	61
7. Gi-ri. Datoria	73
8. Profesorul	87
9. Transfer interzis	101
10. Gabriela + Lotek = LOVE (sau ce va fi fost)	111
11. Kill Lotek / Călugărița	123
Notă bio-bibliografică	133

1. Un client ca oricare altul

Totul a început după divorț. Cine crede că divorțul e o treabă ușoară se înșală. Și nu e vorba de bani, numai de bani. Deși Camelia m-a lăsat fără un chior. Mi-a luat casa, banii, copiii. Cică să se asigure pentru viitor. Cică n-avea încredere în mine că aș putea contribui constant la creșterea copiilor. Și de-aia a vrut să aibă totul de la început. Iar judecătorului i s-a părut OK. Judecătoarei, că era femeie. Așa îmi și explic...

Nu, n-a fost vorba de bani, numai de bani. Aveam o meserie bună, puteam găsi oricând angajamente noi, puteam face bani. Dar a mai fost și sentimentul ăla de abandon, m-am simțit aruncat la gunoi, la gunoiul societății, și nu mi s-a părut drept. Mi-a părut că societatea și-a bătut joc de mine luându-mi totul: casa, banii, copiii.

Cred că am vrut să mă răzbun. Pe ea, pe societate. Și cum puteam s-o fac mai bine decât încurajând lucrul care, îmi părea mie atunci, era cel mai periculos pentru ea? Cum puteam să mă răzbun mai bine decât punând umărul la alunecarea societății pe panta aia periculoasă de care tocmai aflase? Ziarele

erau pline de semnale de alarmă care dezvăluiau consecințele negative ale răspîndirii pe scară din ce în ce mai largă a ceea ce s-a numit Transfer... Iar fraza asta sună exact ca un citat dintr-un ziar, e o mostră de limbaj de celuloză, limbajul presei...

Ați observat, cred, ce ușor ajungem să ne pliem limbajul pe subiectul care ne obsedează, ce ușor ajungem să vorbim exact ca indivizii în mijlocul cărora trăim. Așa cum fac scriitorii cu personajele lor, cînd le pun să vorbească diferit, tocmai pentru a le individualiza... Dacă îi intersează asta, dacă respectă regulile, dacă nu cumva romanele sau povestirile lor nu sînt decît niște monoloage auctoriale, niște discursuri și, eu cel puțin, trebuie să recunosc că accept și asta dacă frazele îmi sună într-un fel, într-un anume fel, de neconfundat. OK, să vorbească toate ca unul, dar să nu fie felul în care vorbesc încă o sută de scriitori, așa cum ziarele folosesc toate același limbaj, ăla pe care l-am numit de celuloză.

Să ne întoarcem la Transfer...

*

A fost ca un joc mai întîi, o joacă de bogătași (și sînt destui cei care zic că mai bine rămînea așa, ca multe altele), apoi ca o boală – s-a descoperit că dădea dependență. Tot mai mulți oameni solicitau Transferul, așa cum am zis, la început ca o joacă, ca un capriciu, ca o satisfacere a curiozității. Apoi au găsit o adevărată plăcere în asta. Apoi nu s-au mai putut abține și au făcut-o din nou și din nou... cheltuindu-și banii și neuronii în folosul agențiilor care se ocupau de treaba asta. Iar cînd n-au mai avut bani suficienți și-au căutat gazele pe străzi... Cît de degenerat poți fi ca să salți tot felul de

nenorociți de pe stradă să le acaparezi trupurile fie și numai pentru câteva ore? Sau cât de disperat?

Am fost și eu un client al agențiilor. O dată, de două, de nouă. Ca fiecare. Știți cum e. Probabil, la o vîrstă, toți vrem să avem ochii albaștri, să fim bruneți, cu un sac de mușchi pe noi, să se uite femeile în urma noastră, să fim doriți de femei, de femeile măritate mai ales, alea pe care ni le închipuim scoase pe vecie de pe piață. Ei aș! Pe vecie! Haida-de! Am aflat că ele de-abia așteaptă să calce strîmb, iar cele care n-au făcut-o n-au făcut-o pentru că nu au avut ocazia, pentru că n-au întîlnit bărbatul pentru care să fie dispuse s-o facă. Adică, în alți termeni, nu li s-a ghicit prețul corect. Că, pînă la urmă, la asta ajungem, la prețul corect.

Toată treaba asta e valabilă și pentru femei. Numai că ele n-au a se lupta pentru a atrage privirile bărbaților, pentru a-i face să calce strîmb. Ei calcă strîmb din construcție. La ei călcatul strîmb e chestie congenitală, de parcă s-ar fi născut toți cu luxație de șold. Ei n-au nevoie decît de o privire, de un zîmbet... Femeile au puterea asta de a mișca lucrurile doar cu privirea. E de-ajuns să se uite la un bărbat mai mult de două secunde, că sîngele ăluia își schimbă automat mersul și, în loc să circule conform algoritmului prestabilit, o ia razna și se adună în... acolo... În fine.

Îmi amintesc că marea descoperire am făcut-o cînd, în catalogul agenției pe care o frecventam, am dat peste Conan, grădinarul vecinilor noștri. De multe ori, în după-amiezele de vineri, îl admiram, da, ăsta este cuvîntul, cum tunde iarba Ambersonilor. Cum le aranja florile și copăceii din fața casei. N-am făcut niciodată legătura între prezența lui acolo, vinerea, și absența lui Ted Amberson care, întotdeauna, în weekend avea de făcut deplasări lungi... Ei, aveam să afl,

cu altă ocazie, că deplasările lui nu erau chiar atît de departe. Dar toate la timpul lor.

Ziceam că într-o zi l-am găsit pe Conan în catalogul agenției. OK, mi-am zis, ia să vedem cum e să fi grădinarul Ambersonilor... L-am ales, am plătit, am intrat în sala de operații și am plecat de acolo pe picioarele lui. Era într-o vineri, evident. Urma să petrec o după-amiază tunzînd gazonul familiei Amberson, stînd în preajma Veronicăi, fără ca ea să știe că, în trupul sportiv după care li se scurgeau ochii tuturor femeilor de pe stradă, eram eu. Speram să aflu secrete bine ascunse? Niscaiva picanterii? Speram să profit și eu de...? Habar n-am. Poate cîte ceva din toate astea.

Era o vineri frumoasă de septembrie, lumina cădea pieziș peste case colorînd iarba într-un verde care-ți creștea pofta de viață, un verde erotic, plin de pofte disimulate...

E o lumină specială în cartierul nostru, în Sistemul Solar. Aici, la marginea orașului – a nu știu cîta margine a orașului care își adaugă la fiecare cîțiva ani cîte un nou cartier, pe măsură ce imigranți de toate națiile, de toate rasele vin valuri-valuri – lumina vine parcă pieziș, profitînd de lipsa formelor de relief. E mai lumină, mai... Spre deosebire de partea veche a orașului, de străduțele umbrite de sub Muntele, de clădirile vechi făcute din materiale tradiționale care nu știu să rețină lumina, s-o concentreze pentru a o reda străzilor echilibrînd astfel puterea soarelui.

Cele 20 de grade și efortul pe care-l făceam scoteau transpirația din mine, năclăindu-mi tricoul. Am terminat de tuns iarba, am înlăturat-o pe cea tăiată, am instalat furtunul și am început să stropesc gazonul proaspăt ferchezuit. Veronica nu se arătase deloc, dar îi ghiceam privirile pe după perdelele bucătăriei. Mi-am scos tricoul și m-am stropit cu furtunul, să

mă răcoresc. Peste drum, madam Kujewski încremenise cu pungile în mâini într-o căutare a cheilor în geantă care părea să nu aibă sfârșit. Alături – la mine acasă! – perdelele de sus – de la dormitorul nostru! – parcă s-au dat la o parte lăsându-mă să ghicesc șuvițele blonde ale Cameliei. Mă aștepta, îi spuseseam la telefon că am ceva de lucru și voi veni mai târziu. Mă aștepta... cu ochii pe Conan. Pe mine. Pe el.

– Conan, nu vrei un pahar cu apă? Îmi pare că te-ai cam încălzit...

A naibii Veronica! Poate că ea avea nevoie de ceva care s-o mai răcorească... M-am dus în bucătărie așa cum eram, cu bustul gol, cu bretelele salopetei atârându-mi pe lângă coapse, cu stropii de apă încă sclipindu-mi pe brațele de împrumut ale lui Conan.

– Și ia zi, Conan, ce mai faci tu?

– Păi, stropesc gazonul, doamnă Amberson.

– Veronica, te rog...

– Veronica, mi s-au arcuit buzele căroră, dacă aș fi fost femeie, nu le-aș fi rezistat nici o clipă în plus, nici o clipă care să le dea prilejul să zică mulțumesc, acum mă duc să-mi termin treaba.

I-am simțit tremurul, în bărbie, în mușchii faciali. I-am văzut degetele de la mâini, nervoase, agățându-se de un șervet de bucătărie. Se ținea tare, tipa! Voia și nu voia.

Am dat pe gît apa din pahar și i-am spus ce era de spus:

– Mulțumesc, doamnă, Veronica, acum mă duc să-mi termin treaba.

Și ea n-a mai zis nimic, m-a lăsat să plec! A dracu' muierel! A trebuit să mă stropesc din nou cu furtunul, de data asta mă încălzisem pe dinăuntru și îmi aminteam senzația, era aia pe care-o simțeam de fiecare dată când, de la geamul biroului

meu de la masardă, o vedeam pe Veronica Amberson, pe terasa din spatele casei ei, acolo, la etaj, unde nu putea fi văzută din stradă, făcînd plajă. Goală, goală în toată splendoarea ei. Asta se întîmpla în fiecare vară, în weekendurile în care Ted Amberson era plecat în călătoriile lui de afaceri. Cred că în zilele alea mi s-a înșurubat mie în minte ideea...

Ce e aia fidelitate? Să nu te culci cu alte femei? Să nici nu te gîndești la asta? Să-ți impui să n-o faci? De ce? Dacă tot îți zboară mintea... Care e diferența dintre gînd și faptă? Cu ce e mai păcătoasă fapta decît gîndul?

Problemă falsă, bineînțeles, pentru că a minți, a fura, a ucide... a preacurvi... sînt fapte, nu gînduri. Faptele se pedepsesc, nu gîndurile. Sîntem o societate bazată pe fapte, nu pe gînduri. Tribunalele judecă fapte și se bazează pe mărturiile, pe dovezi care înseamnă fapte, lucruri concrete. Pedepșa este ceva concret, deci nu poate avea drept cauză decît tot ceva concret, adică fapte.

În sîmbăta și duminica ce au urmat am stat lipit de biroul meu de la masardă, cu ochii prinși ca niște abțibilduri pe geam. A fost cald, foarte cald pentru luna septembrie, Ted era plecat, iar Veronica a petrecut foarte mult timp pe terasă. Goală, așa cum avea obiceiul. A stat pe burtă, pe spate, pe-o parte și pe cealaltă. Parcă o făcea într-adins, parcă știa că sînt acolo. Știa? La un moment dat, era sîmbătă, a început să se mîngîie, să se joace cu păsărica și mi-a părut că mă privește fix în ochi, mi-a părut că pentru mine face toată chestia aia, că totul nu este decît o reprezentație pentru un singur spectator, eu. Evident, o făcea pentru ea, dar dacă așa mi s-a părut mie?

Toată săptămîna am stat cu ochii pe casa lor. Cînd plecam la serviciu, cînd veneam. Am schimbat chiar vreo două vorbe

cu Ted într-o dimineață, mai multe decît o făcusem tot anul. Chiar și ei i-am spus o dată

– Bună dimineața, doamnă Amberson.

– Bună dimineața, vecine, mi-a răspuns ea și mi-a aruncat un zîmbet, frate geamăn cu acel zîmbet pe care mi-a părut că mi-l adresase sîmbătă după... după.

Chiar știa că mă uitasesm la ea, că o spionam din spatele geamului, de la mansardă?

Vineri i-am spus încă de dimineață Cameliei că voi întîrzia, am plecat chiar mai repede și de la serviciu, am trecut pe la agenție, am semnat formularele, am răspuns din nou afirmativ la întrebarea „sînteți de acord să fiți grădinar pentru o zi?” – mă avertizaseră, ca și data trecută, că omul avea un job în după-amiaza aia.

Da, gazdele erau de două feluri: unele disponibile total, altele aveau programul lor care nu putea fi deturnat. Era și ăsta un criteriu în alegerea pe care o făcea clientul. Erau clienți care se transferau în parașutiști, în polițiști... Fiecare cu damblaua lui, fiecare căutînd ce-i lipsea sau ce credea că-i lipsește, că ar vrea să fie. Mereu m-am întrebat cum pot să mai fiu eu într-o gazdă cu anumite talente și ele să nu se piardă. Nu știu cum, dar am aflat că se poate. Nu sînt o fire foarte curioasă, adică sînt, dar în limite normale, nu-mi duc curiozitățile pînă la extrem, nu-mi dedic viața cine știe căror mari revelații... Sînt curios, dar atît. Poate de aceea nu sînt decît ceea ce sînt. Chiar dacă uneori mi-aș dori mai mult de la mine, mi-aș dori să fiu mult mai mult. Dar totul rămîne doar dorință, o dorință ascunsă, așa cum, probabil, au toți oamenii pe lumea asta.

Am ajuns la casa Ambersonilor cu inima bubuindu-mi în piept, eram sigur că asta avea să fie ziua, acea zi în care fanteziile mele se vor împlini.